

Nr 601

Av herrar Haglund och Asp, *angående placeringen av bensinstationer.*

Problemet med de många bensinstationerna som växer upp invid våra vägar har tidigare diskuterats i riksdagen. Handelsministern meddelade då att han icke var beredd att medverka till någon förändring i nuvarande förhållanden.

Tidigare fanns en särskild byggnadskvot för bensinstationer, men numera gäller endast generellt byggnadstillstånd. Länsarbetsnämndernas prövning om byggnadstillstånd går därför endast efter arbetsmarknadspolitiska synpunkter utan någon möjlighet att påverka placering och omfattning. Och en mera planlös investering än byggandet av bensinstationer finns därför icke i vårt land.

I ovannämnda interpellation påvisades också att nära 400 bensinstationer byggts under åren 1958–1959 för en kostnad av ca 45 miljoner kronor. Och då är att märka att i detta belopp ingår inga kostnader för inventarier och utrustning. Den genomsnittliga kostnaden för varje sådan anläggning uppgår till omkring 250 000 kr.

Utredningar och undersökningar har också gjorts om utnyttjande av bensinstationerna i bl. a. Lund, vilka visar att endast hälften av stationernas kapacitet tas i anspråk vid högsta timbelastning. Att en onormal utbyggnad sker är således uppenbart. Självklart skall bilisternas legitima krav på service tillgodoses, men detta gör man icke med stationer utplacerade efter utestängningsprincipen.

En begränsning av stationsbyggandet utmed riks- och länsvägar på landsbygden är ännu mer befogad än i städer och större samhällen, men vägförvaltningarnas och andra myndigheters befogenheter är i dag begränsade. Ett mycket enkelt sätt att få rätsida på bensinstationsbyggandet vore om vägförvaltningarna, i samband med nybyggnader, finge lov att lösa mark för bensinstationer, i likhet med vad som är fallet för till exempel rastplatser. I vägplanerna skulle därmed inläggas de tomter, som fick användas för bensinstationer. Tomtplatserna borde gärna väljas i anslutning till rastplatser och samhällsbildningar.

Inom planlagda områden kan kommunala myndigheter i samarbete med vägförvaltningarna bestämma antalet bensinstationer och deras placering.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att byggnadsnämnder inom planlagda områden samt vägförvaltningarna i övrigt vid riks- och länsvägar fastställer bensinstationernas placering.

Stockholm den 26 januari 1961

Anders Haglund

Einar Asp
